

en ham uvant Dristighed og forledet ham til at kolorere lidt paa Fortællingen for at gøre den des mere afskrækkende.

Inde fra Rygeværelset hørtes igen Pers højrøstede Tale. Jakobe foer formelig sammen. Lyden af denne Stemme fik hende til at fryse. Hun gav sig atter til at blade i sin Bog, mens et bittert Minde gled hende gennem Sjælen.

— — Det var for fire Aar siden paa en af Berlins store Bagnegaarde. Hun var paa Vej til sin Pension i Schweiz, og det var netop hendes sidste Rejse dertil; kort efter var det, hun havde overrasket alle ved sin pludselige Hjemkomst. Hun skulde her i Berlin tage mod en fra Breslau kommende Veninde, sammen med hvem hun skulde fortsætte Rejsen sydpaa. Hun var urolig og nervøs. Hun vidste, at hun snart igen skulde møde hin unge Advokat, som hun elskede, og af hvem hun troede sig genelsket. Derfor havde hun ikke kunnet finde Ro derhjemme og var rejst bort endnu tidligere, end hun plejede. — Idet hun nu kom ind i den store Jernbanehal under Glashvælvingen, saae hun noget borte paa Perronen en Flok ynkverdige Pjalteskikkelser, hvorom en Kres af Nysgerrige stod og gabede, holdt i Afstand af et Par Politibetjente. Paa Grund af Skikkelsernes brogede Dragter og sydlandske Udseende tænkte hun, at det var en forkommen Zigøjnertrup, som Myndighederne sendte tilbage til dens Hjemsted; og i sin nervøse Frygt for stærke Indtryk vendte hun sig henimod den modsatte Ende af Perronen for at opsøge en Ventesal. Paa Vejen derhen mødte hun to Mænd, der bar en Sygebaare; og paa denne laa — blot tildækket med en Kappe — en gammel, udtæret Mand, der saae sig forvildet om med et Par store, blodsprængte, feberglødende Øjne. Helt uhyggelig tilmode henvendte hun sig til en Jernbanebetjent og spurgte, hvor Ventesalene var. Manden saae paa hende med et uforskammet Smil og sagde, at det maatte hun vist kunne lugte sig til; hun skulde bare gaa lige efter Næsen. Saa vendte hun ham Rygen og skyndte sig videre. Udenfor en Række aabnede Fløjddøre, der afspærredes af Politi, stod igen en Samling Nysgerrige, der strakte Hals og løftede sig paa Tærne for at komme til at se.